

Utazók

[2014. február]

Fülembe visszacseng a hangod,
miben kedves-büszkeség
találta otthonos helyét,
s hozzá visszatér
(mintha felhőből formálódna)
egy mosoly.

Makacs támadás ez
a hétfő patinás rendje ellen.
Mikor ezer dolgom,
s száz irányba kéne mennem.

Ahol kígyúlnak a metrók,
s minden emberi testet
benedvesít a rettegés –
a rólad képzett gondolat
kínál szalmaszálat,
hogy fölkapaszkodjam.

Ahogy egy autóban
a látóhatár peremére
révedő szemekkel látlak,
oly közel hajolsz, hogy
egy pillanatra majdnem
arcomhoz ér a vállad.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Noszlopi Botond

Látó Szépirodalmi Folyóirat